

Laipnības karuselis

Hilarija Vatkinsa Lemona

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Ienākot parkā, Demians dzirdēja jostu mūziku. Vecmāmiņa atveda viņu kopā ar mazo māsiņu Adeli uz viņa mīļāko karuseli. Tur bija kāda jauca spēle ar riņķiem. Demians ļoti vēlējas parādīt Adelei, kā to spēlēt.

Drīz viņi iestājās rindā. Karuselis bija liels un krāsains, ar daudzām poniju figūrām. Smaidoši bērni sēdēja uz ponijiem un māja, apbraucot kārtējo apli.

„Ja izvēliesies poniju, kas atrodas karuseļa ārējā malā, tu varēsi spēlēt riņķu spēli!” Demians pateica Adelei. „Vai redzi tās nūjiņas bērnu rokās? Un redzi to vīrieti ar riņķiem?”

Demians norādīja uz darbinieku. Viņš stāvēja pie karuseļa, izstiepis roku ar riņķi tajā. Braucot karuseli, bērni centās izbāzt savu nūju cauri riņķim un to satvert. Katreiz, kad kāds no bērniem satvēra riņķi, darbinieks izstiepa roku ar jaunu riņķi.

Adele sita plaukstu aiz sajūsmas. „Es gribu satvert visus riņķus,” viņa teica.

Beidzot bija pienākusi viņu kārtā. Taču uz karuseļa bija palicis tikai viens brīvs zirdziņš.

„Demian,” ierunājās Grand-mère (vecmāmiņa), „ļausim Adelei jāt

ar pēdējo zirdziņu, tā kā viņa vēl nekad nav braukusi ar karuseli! Tu varēsi braukt nākamajā kārtā.”

„Labi,” Demians nomurmināja. Viņš noraudzījās, kā darbinieks palīdzēja Adelei uzsēties uz nopulētā, brūnā zirdziņa. Pēc tam darbinieks iedeva Adelei nūju, ar kuru satvert riņķus.

Mūzika sāka spēlēt, un karuselis sāka griezties. Demians kopā ar Grand-mère (vecmāmiņu) raudzījās uz Adeli no malas. Taču Adele turēja savu nūju otrādi! Tā vietā, lai turētu savu nūju pie resnās pamatnes, viņa to turēja pie garā, smailā gala, ko izmanto riņķu satveršanai.

„Adele, pagriez savu nūju otrādi!” viņš kļiedza. Taču troksnis bija par skaļu, lai Adele varētu viņu sadzirdēt. Pietuvojoties riņķim, viņa tam ar nūju pieskārs, taču kāts bija par resnu, lai trāpītu riņķī.

„Adele, tava nūja!” Demians mēģināja vēlreiz viņu sasaukt. „Tu nevarēsi saķert riņķus, ja turēsi to šādā veidā!”

Taču Adele viņu nedzirdēja. Viņa tikai smaidīja un smējās, karuselim griežoties. Viņas nūja atkal un atkal pieskārs riņķim. Viņa nevienu nesatvēra.

Demians smagi nopūtās. Adele izniekoja savu kārtu! Ja viņš atrastos uz karuseļa, viņš būtu noķēris visus riņķus.

Kad karuselis apstājās, viņš pieskrēja pie Adeles.

„Es tak tev teicu, kā turēt nūju!” viņš kļiedza. Kāpēc tu mani neklausīji? Tu to darīji nepareizi!”

Adele nekļiedza uz Demianu. Viņa neraudāja. Viņa tikai stāvēja un izskatījās tik maziņa.

Demianam sitās sirds un aiz dūsmām dega seja. Viņš sadusmojās, raugoties, kā Adele nenotvēra nevienu riņķi! Taču tā bija viņas pirmā reize. Pie tam izskatījās, ka viņai bija jau tri. Līdz šim brīdim.

Demians sajūtās briesmīgi. Kaut viņš nebūtu māsiņai uzkliežis!

„Piedod,” viņš mīļi noteica. „Es nebiju jauks pret tevi.”

Adele ieskatījās viņam acīs.

„Kā būtu, ja es tev pastāstītu, kā labāk satvert riņķus?” Demians teica. „Es apsēdīšos tev blakus karuseli un palīdzēšu.”

Adele pamāja ar galvu.

Tad Demians griezās pie Grand-mère (vecmāmiņas): „Vai mēs varam nopirkt divas biļetes, lai Adele var mēģināt vēlreiz?”

Grand-mère (vecmāmiņa) pasmaidīja. „Protams!” ●
Šie notikumi norisinājās Francijā.

